

Szeged

A pedagógus-szakszervezet tapasztalatszerése

A Pedagógusok Szakszervezete Központi Vezetőségének és Csongrád megyei bizottságának rendezésében kétnapos országos tapasztalatszerés kezdődött csütörtökön, tegnap Szegeden. A tanácskozáson részt vesznek a szakszervezet 19 megbízottjának titkárai és titkárhelyettesei, a központi vezetőség apparátusának munkatársai. A tapasztalatszerés munkájában részt vesz dr. Koncz János, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának osztályvezetője, dr. Vokszán József, a szakszervezet

központi vezetőségének titkára és Turai Zoltán, az SZMT titkára. A tapasztalatszerés első napján a résztvevők meghallgatták Ókrös Jánosnak, a csongrádi megyebizottság titkárnak beszámolóját a szakszervezetek IX. kongresszusa óta végzett munkáról, majd megvitatták a tapasztalatokat. Ma, pénteken a résztvevők látogatást tesznek a szegedi olajmezőn, megtekintik a két új városrészt, Tarjánt és Odesszát, s meglátogatják az újszegedi Möricz Zsigmond általános iskolát és óvodát.

Baranya „Mekkája“

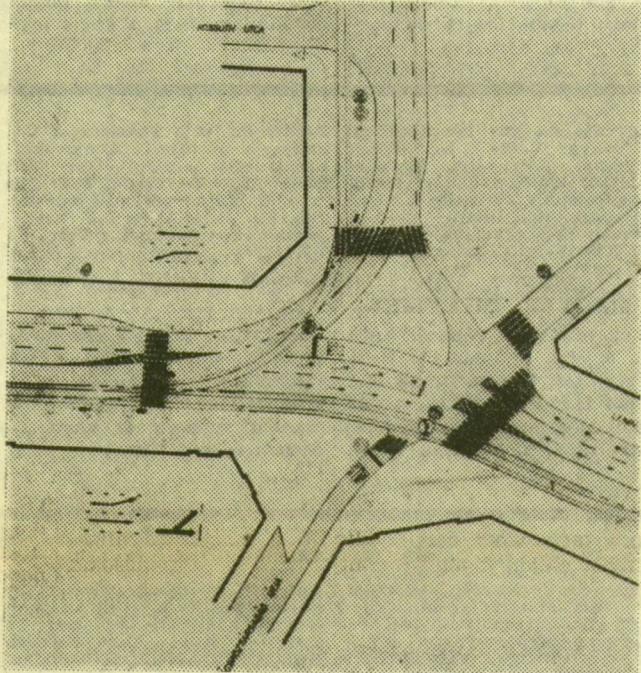
Baranya „Mekkája“: Harkány. A múlt évben másfél millió vendég, köztük sok külföldről érkezett, gyógyulni akaró turista kereste fel a fürdőhelyet. A hatvankét fokos víz — a vegyvizsgálatok szerint — kénes radioaktív és jelentékeny fluoridiont is tartalmaz. A gyógyulást a reumakórház orvosainak gondos munkája segíti. Harkányt nemcsak a gyógyulni akarók, hanem az üdülésre, pihenésre vágyó turisták is mind gyakrabban felkeresik.

Megszűnik egy veszélyes útkereszteződés

A sugárút és a körút keresztelődése a Radnóti gimnáziumnál sohasem tartozott a szerencsés forgalmi csomópontok közé. Jó néhány baleset történt itt. Hiába volt ugyanis kitéve az elsőbbségadás kötelező tábla a Lenin körúton. Mivel a Magyar Tanácsköztársaság útja enyhén szögben érkezett a keresztelődésbe, a körútról jövők gyakran nem látták, nem vetik időben észre a szabályos sebességgel közlekedő járműveket. Hamarosan azonban gyökeresen megváltozik a helyzet.

A közeljövőben hozzákezdnek a keresztelődés rendezéséhez. A munka előreláthatóan hat hetet igényel majd. Május első felében zárják le a keresztelődést. Ez idő alatt a Szeged-Tarján felől jövő forgalom a Kossuth és a Teleki utcán át juthat el a körútra, visszafelé pedig a Dugonics és a Kossuth utcán át a sugárútra.

A rendezés lényege: a vilámos vonalvezetést megváltoztatják. Amint arról lapunkban már hírt adtunk, a 4-es vonalon a munka befejezése után Tarjántól a vágóhídig lehet majd utazni. Azaz a fodortelepi villamos a Radnóti gimnázium

A Lenin körút és a József Attila sugárút keresztelődésének hamarosan, legkésőbb júliusban megvalósuló képe

sarkán a Lenin körútra fog kanyarodni. A 2-es vonalról, tehát a SZEOL-pálya felől érkezők itt szállhatnak majd át, és újabb fizetés nélkül utazhatnak tovább a vágóhíd felé.

Természetesen nem csupán a tömegközlekedést érinti a rendezés. Amint az rajunkból is kitűnik: változni fog majd a közúti forgalom szabályozása is. Így a keresztelődés sokkal biztonságosabb lesz. Mindenekelőtt figyelemre méltó a Magyar Tanácsköztársaság útja és a Maros utca egyirányúsítása. Az építkezés befejezése után a színházról a Magyar Tanácsköztársaság útján és a Maros utcán keresztül lehet eljutni a Nagykörút közvetítésével a Felső Tisza partra, míg észak felé a Felső Tisza parton és a felújított Dózsa György utcán át juthatnak el a járművek a színházig. Mindebből egyértelműen következik az is, hogy a Magyar Tanácsköztársaság útjának a Hungária és a Radnóti gimnázium közötti szakaszát parkolótérnek lehet kijelölni, mivel a villamosforgalom megszűnése révén a vágányok helye felszabadul a forgalom számára.

Az építkezés, rendezés révén a keresztelődés — egyelőre forgalomirányító lámpák nélkül is — sokkal biztonságosabb lesz az eddigieknél, emellett inkább figyelembe veszi a tömegközlekedés megváltozott igényeit.

Debrecen készül a virágkarneválra

Evek óta sok látogatót vonz Debrecen színes, nyári eseménye: a virágkarnevál. Az idén immár hetedik alkalommal rendezik meg, ezúttal is augusztus 20-án. A szervező bizottság már munkához látott. Egyebek között kiállítás rendeznek nemesi-

A történelem pillanatai

Miért van az, hogy történelemnek csak azt érezzük, ami 25, 50, vagy 500 éve esett meg, ami fólíások lapjain rótt sorokban sárguló történet, amirehhez kortársak emlékiratait, levéltárak poros polcai őriznek adalékokat, vagy amire reszkető hangú aggyastyánok emlékeznek?

Gyerekkoromban, egy kiránduláson eljutottam a Székesfehérvárról ma is Aranybulla névezett dombocskára. Mert apámnak „hobbyja” volt a történelem, elmondta a domb nevezetességét. Sok mindent tudtam már — mert hallgattam, mint egy mesefüzet — a régvolt királyokról, és persze különösképpen megragadott az ilyen hangulatos, mesei szó: aranybulla. A csepp kis halomra mesebeli királyt képzeltem, az aranybulla meg mi is lehetett volna egy gyermek képzeletében más: biztosan aranyalma.

Pedig hát nem volt még ennek a sanyarú történetű népek törvényében aranyalma, legfeljebb a népmesék áhitatában képzelte a király kezébe.

A valóságos történelmi pillanatok mindig egyszerűbbek.

Nézem a parlament kupolatermében a történelmi képeket a falon. Selymes, brokátos, bársonyos palástok. Nézem az üléstermet — lám, aki ma itt fotózik, az is történelmi képet készít! Alkotmányozó országgyűlés ez. De mennyire más a kép!

Támaszkodom az újságírókarzat padtámláján, nézem a képviselőket és a jegyzetükbe sorokat rová kollégáimat. Dolgoznak — hallgatják a törvénytervezet, az alkotmánytervezet vitáját. Ilyen munkáspillantatokból kell utolérnem a történelmet. Megáll mellettem egy sötét ruhás ember, figyelmesen körbenéz, valamit mormol. „Kialudt két villanykörte”. Nézek rá. Ő pedig hozzátesszi: „Van néhány. Az egész Parlamentben összesen 30 ezer. Na majd a szünetben rendezhozzuk” — mondja. Somogyi Barnabás ő, a parlament főművezetője, az elektromosság berendezéseinek őre. Aztán csak áll tovább mellettem és belefeledkezve hallgatja a beszédek.

Nincs a hozzászólásokban pátosz és szóvirág. A vasasok szakszervezetének főtíkára, a párt első titkára, az ismert író, a miniszter, a katolikus pap, a jogász professzor, a tudományos kutató, a tévészelnök, az öntözőszakmunkás, a KISZ-titkár egy-egy részletét emeli ki új törvényünknek. Így áll egységes egészzé a kép: a jövőt vázoljuk fel ezekben a pillanatokban, a jelent meghatározva. Ezekben a pillanatokban? Dehogyan is most, hanem már akkor, amikor az előkészítő bizottság hosszú munkasórákon át dolgozott, vitakozott a törvényen, s amikor csaknem egy hónapig foglalkozott a nyilvánosságra hozott alkotmánytervezettel az ország közvéleménye. Na lám, ilyen a mi történelmi dátumunk: hosszú munkasnapok kiteljesedése.

A törvény mindig akaratot, valakinek vagy valamelyik osztálynak a hatalmát öntötte formába. Ha a sokat emlegetett, valójában formálisan soha nem rögzített „ezeréves alkotmányról” hallottam, mindig az a perc jutott eszembe, amikor először

láttam Derkovits Gyulának, a század nagy proletárfestőjének Dózsáról készült képsorozatát. Törvény: paraszt a kalodában, fölötté Werbőczy, s mintha teljes súlyával ránehezede az amúgy is béklyóba fogott paraszthalakra, s a törvényhozó Werbőczy alakja mintha börtönráccsá formálódna, amelynek „kockáiban” akasztott emberek látszanak. S az akasztott munkásarcot formáznak — lám, ez a mi történelmünk folytonossága, középkortól századunkig. Rémséges múlt, rémséges háttér — és „ez volt a rend ezer évig”.

Régi és új történelmünk választóvonalá, az 1949. augusztus 20-án elfogadott alkotmány volt, a régi — hiszen éppen most alkottuk az újat — alkotmányunk rögzítette a nép fiatal államának addig elért eredményeit és programot adott, feladatokat — amelyeket éppen az új alkotmány, a módosított alaptörvény deklarálta a megvalósulás tényeként. S hogy miért tesz le ez az ülés mérőkövet az eddig megtett útra? Mert a feladatokat, jogokat és kötelességeket az időkben bekövetkező változásoknak, a szocializmus építése jelenlegi szakaszának megfelelően határozza meg. Történelmünk ilyen — tudatosan és minden munkánkban, minden munkanapon készülő.

Somogyi Barnabás várja az ülés szünetét — azt a két kiégett körtét ki kell cserélnie. Nekem pedig fel kell jegyezmem, miért is fényes és történelmi ez a mai parlamenti ülés. Nem illenek nagy szavak ehhez, a munka mindig nemesen egyszerű, világos fogalmazást kíván. S ez a hétköznapi munkanap — csak befejezése és kezdete a munkafázisnak. Csak. De hogyan lehetne megfogalmazni, hogy hétköznapi se legyen, de jelentősége is érezhetővé váljék?

Az egész ország részt vesz manapság a parlamenti ülésen — az ezerszemű tévékamerák mindent közel hoznak. Képsorok a nagytérenről, közeli képek a képviselőkről, államférfiakról. Minden olyan egyszerű, hívságnélküli, de méltóságáteljesen ünneplés. Nincs itt semmi hivalkodó, „történelmi” olyan értelemben, mint mondjuk a történelmi témákat megörökítő Benczur Gyula festményein. Hát az más történelem is volt — még statisztának se kellett az egyszerűség. Ez a komoly egyszerűségű parlament neked, nekem, nekünk csinál történelmet. Nem szónokol itt senki, hanem: elmond, beszél. Mint alkotmányunk szövege, amely világos, szép magyar és szakszerűen egyszerű beszéd. Érti is belőle mindenki a lényegét: ebben a hazában a munkás, az alkotó emberek akarata a törvény, s ahogy Kádár János mondta: „Szocializmust építő társadalmunkban mindenki aszerint méretik meg, hogy mennyit ad a közösségnek.” Mindenkié a jog, mindenkié a kötelesség, s mindnyájunk akaratát foglalja össze ez az alaptörvény.

Hogy lehet hát utolérni a történelem nagy dátumait, nagy pillanatait? A munkáspillantásokban —, ez a parlamenti ülés is ilyen munkáspillantások sora volt.

SZÓKE MÁRIA

Micsoda igények!

Úgy hiszem, elvesztettük egyik legfontosabb tulajdonságunkat, a józan ésszel. Mert mit is mondhatnánk hirtelenjében szerkesztőségünkhez intézett újabb tarjáni panaszlevél elolvasása után, amelyben azt teszi szóvá tizenhét olvasónk — s köztük a levélíró Hrnirák András (Tarján 317.) —, hogy a fűtésre hivatott kazánház — zűg...

Túl a kérdés kétségtelenül technikai problémát jelentő részén (mármint azon, hogy az ominózus kazánház mekkora hangot ad) maga a panasz sajátos álláspont, magatartást tükröz. Nap mint nap találkozom vele Tarjában, az óvodától az autóbusszig, s most kiépülő játszóterekről a lakásokig. Külön jellemzője, hogy rendszerint a türelmetlenség legfelsőbb fokán emlegetik azoknak címezve, akik ezt a városrészt tervezték, építették, akik összes baját, gondját viselik. A példánál maradván (ennél talán alkalmasabbat alig találunk) a levélírók azt kifogásolják, hogy „a kazánház zajának tényét az illetékesek nem súlyának megfelelően ítélik meg”. Mit is jelenthet ez pontosan — talán annyit: a központi fűtés lakások tulajdonosai, bérlői túl hangosnak ítélik meg a számukra megleget és meleg vizet szolgáltató, három műszak-

ban működő kazánházat. Sőt úgy érzik, panaszukkal nem foglalkoznak méltóan, sérelem éri őket, és ezt nem hajlandó orvosolni az illetékes.

Tisztelettel kérdem: mit orvosoljon? Ez idő szerint a világon sehol sem tudnak a tarjáninál csendesebb kísérőműveket építeni. Sem nyugaton, sem keleten. Azazhog tudnak... Amely például nem gázzal, hanem atomerővel működik, s amelyben bizonyára csendesebben dolgoznak a gépek. Ez a megoldás azonban kis-sé drága lenne lakás- meleg fűdől víz-melegítéshez.

Talán a panaszokodók ilyet szeretnének? — Nem tudom, s nem is derül ki a levélből. És sajnos az sem, hogy igényeik hogyan nőttek ekkorává. Hirtelenjében óhatatlanul eszembe jutnak a lakáskérvények, amelyekben aligha szerepel nyomos indokul a „zajos távfűtőerőmű”... Félreértés ne essék: nem a helyenvaló kifogások ellen akarok érvelni; nem az igénytelenségre szeretném rábeszélni levélíróinkat. Kétségtelen tény, ilyen-olyan hibából jócskán akad a született új városrészen, Tarjában is. Eppen elég gondot okoz ellenük, kijavításukért küzdeni — hát ne csináljunk magunknak ráadásként irreális feladványokat!

Matkó István

Boltokban a szabadföldi saláta Felvásárlási rekord retekéből

A Szövetkezetek Csongrád megyei Értékesítő Központja a fólíásátrak alatt és üveg-házakban nevelt kora tavaszi salátából eddig 700 ezer darabot szállított országszerte, valamint exportra. Most pedig — sokkal előbb mint más esztendőben — megkezdődött a szabadföldi idény. A Tisza-Maros szög falvai: Kübekháza, Deszk, Szörög, Tiszasziget, Újszentiván községek kertjeiben szedik a primórt. A kiadós csapadék sokat használt a

zöldség fejlődésének: naponta több mint 200 ezer fej saláta kerülhet hazai és külföldi piacra. A szabadföldi áru megjelenésével együtt jár az árcsökkenés, a minőségjavulás. Az átvevőtelepeken az alsó súlyhatár tíz deka.

A piros retek már „lefutott”, mégpedig jó termelési eredménnyel. A MEK-váljalat 10 millió 300 ezer csomót értékesített Szeged körzetéből. A mihályteleki Új Élet, a tiszaszigeti Búza-kalász, a röskei Kossuth, a forráskúti Haladás termelőszövetkezetek nagyüzemi kertészei, de főleg a szövetkezeti gazdák ház körüli földjei adták a nagy mennyiségű primórt. A fólíával borított területeket most már másodsorra hasznosítják: kel a sárgarépa és ültetik a paradicsompalántákat.

A Csongrád megyei zöld-ségfeléket Budapesten ki-vül hét megyébe szállítják és három országba exportálják.

Postások szociális helyzetének javítása

A Postások Szakszervezetének Központi Vezetősége csütörtökön ülést tartott, amelyen értékelte a szakszervezet IX. kongresszusa óta végzett munkát. Az ülésen részt vett Horn Dezső közlekedés- és postaügyi miniszterhelyettes, a posta vezérigazgatója is.

A szakszervezet következőt szorgalmazta a dolgozók szociális körülményeinek javítását. Így a posta a beruházási összegeknek három százalékát fordítja szociális célokra. Tavaly 70 millió forintot költöttek a dolgozók szociális körülményeinek fejlesztésére, s ezen kívül mintegy 200 millió forintot áldoznak a dolgozók munkáját könnyítő, egyszerűsítő gépekre, berendezésekre. A lehetőségekhez mérten enyhíti a posta a dolgozók lakásgondjait is, így 35 millió forint kamattalmentes lakásépítési kölcsönt irányzott elő. (MTI)